

## A FA

*Dévényi Erika*

Büszkén magasodik az a fa, amely én vagyok  
Elég ha vizet kapok és a nap rám ragyog  
Göggös vagyok, kevély és szívtelen  
Azt akarom, hogy a szél vagy a nap csak az enyém legyen

Választanom kell hát, melyik a fontosabb  
Az esőt fakasztó szél, vagy a meleg nap  
A szél kéjjel hívott, légy életem része  
A nap csak csendben nézett, de én nem vettem észre

A széllel a kéj milyen mámorító  
A nap melege pedig csak izzasztó  
Végül úgy döntök a szél kell nekem  
A napot pedig ezentúl megvetem

Élvezem ahogy a szél játszik velem  
Felkapva levelem az égig emel  
A nagy forróságban körül táncol engem  
A napot elfújja, távol tartja tőlem

De aztán a szélben csalatkoznom kellett  
Tomboló vihart hozott tápláló víz helyett  
Áztam, fáztam, ágaim letörtek  
A jég szilánkjai mérgesen gyötörtek

Hívtam a napot, gyere vissza hozzám  
A sugaraidat újra fordítsd rám  
De a nap messze volt, nem hallotta szavam  
Nagy szomorúságomban magamra maradtam

Magamba nézve elgondolkodtam  
Eddigi életemben rossz úton jártam  
Akármit tettem, akármit akartam  
Mindig csak egyre, magamra gondoltam

Rá kellett jönnöm, bűnben éltem eddig  
Így nem juthatok el soha a mennyekig  
Hiába magasodnak felfelé ágaim  
Szeretet nélkül kihunynak álmaim

Akkor aztán újra, csendben, szelíden  
A napot szólítottam, hogy vezessen engem  
Éltem kárhozat volt, de most újjászülettem  
Töltse be a szívem, meleg szeretettel

Megbocsátó napom ott termett előttem  
Nem mondott semmit, de most már értettem  
Bűneim gyökerét meggyógyította  
Életem értelmét így megmutatta

Így lett belőlem csodálatos fa  
Amelynek gyökerét a szeretet táplálja  
Visszajött a szél is, de már csak mosolygott  
Láttam akkor rajta, hogy elgondolkozott

**Forrás: [www.keresztenydalok.hu](http://www.keresztenydalok.hu)**